

Úrnapja – Krisztus szent Teste és Vére C

**"Ti adjatok nekik enni!" –
Mindnyájan ettek és jóllaktak. (Lk 9,13.17)**

Olvasmány

Teremtés 14,18-20

Amikor Ábrahám győzelmet aratott az ellenség fölött, és seregével visszatért, eléje jött Melkizedek, Sálem királya. Kenyeret és bort hozott. Ő ugyanis a magasságbeli Isten papja volt. Melkizedek megáldotta őt, és így szólt hozzá: "Áldott legyen Ábrahám a magasságbeli Isten előtt, aki az eget és a földet teremtette. És áldott legyen a magasságbeli Isten, aki kezedbe adta ellenségeidet." Ábrahám pedig tizedet adott nekimindenből.

Szentlecke

1 Korintusiakhoz 11,23-26

Testvéreim! Én az Úrtól kaptam, amit közöltem is veletek: Urunk Jézus azon az éjszakán, amikor elárulták, fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szólt: "Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amely értetek adatik! Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!"

A vacsora után ugyanígy fogta a kelyhet is, és így szólt: "Ez a kehely az újszövetség kelyhe az én véremben. Valahányszor isztok belőle, tegyétek ezt az én emlékezetemre!"

Amikor ugyanis e kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön.

Evangélium

Lukács 9,11b-17

Jézus egy magányos helyre vonult apostolaival. A nép megtudta és utána ment. Ő szívesen fogadta őket, és beszélt nekik Isten országáról, akik pedig gyógyulást kerestek nála, azokat meggyógyította.

A nap már hanyatlóban volt. Odament hozzá a tizenkettő: "Bocsásd el a népet – figyelmeztették –, hogy a környékbeli falvakban és tanyákon szállást és ételmezt keressenek maguknak, mert itt elhagyatott helyen vagyunk."

"Ti adjatok nekik enni" – válaszolta. "Csak öt kenyereünk és két halunk van – mondták. – El kellene mennünk, hogy ennivalót vegyünk ennyi népnek." Mintegy ötezer férfi volt ott.

Akkor meghagyta tanítványainak: "Telepítsétek le őket ötvenes csoportokban." Úgy is tettek. Letelepédtek mindnyájan. Jézus pedig kezébe vette az öt kenyeret és a két halat.

Föltekintett az égre, megáldotta azokat. Majd megtörte, s tanítványainak adta, hogy osszák ki a népnek.

Miután mindnyájan ettek és jóllaktak, még tizenkét kosárra való maradékot szedtek össze.

Elmélkedés

Az Úrnapi ünnepe abból az időből származik, amikor a Kenyér színében jelenlévő Krisztus iránt egzisztenciális tiszteletet tanúsítottak (XIII. század). Másik indíték azoknak a tévtanoknak a visszautasítása volt, amelyek csak szimbolikus értékűnek tartották az Eukarisztiát. Az ellenreformáció idején az Úrnapi körmenetek a protestantizmus elleni tüntetés jellegét öltötték. A barokk korban, a fényes ünneplések és felvonulások korában diadalmenetté alakult. És a mi korunkban – mi hogyan ünnepeljük meg az Úrnapiját? A barokkal ellentétben életünket nagyfokú bizonytalanság hatja át. Csődöt mondott a tudomány, a technika és a fejlődés, az emberiség nagy reményei. Az emberi élet létkérdései más területre összpontosultak. Merre talál olyan igazságot és valóságot a csaló(dott) emberiség, amelyet igazán elbír? Úrnapi ünnepe keresztény választ kínál a kereső embereknek: hiszünk üdvözítő Krisztusunk valóságos, életadó jelenlétében, abban a Krisztusban, aki egész létét az emberek szolgálatába állította, élete feláldozásáig. Ezért az Eukarisztia egyrészt Krisztus üdvözítő tevékenységének emlékünnepe, másrészt Krisztus valóságos jelenlétének tere, amely hív minket és képessé tesz, hogy küldetését folytassuk a világban. Ily módon az Úrnapi körmenet más jelentést kap: nem valaki, vagy valami diadalmenete, hanem az Egyház szimbolikus megjelenítése, mint Isten népe a világban. A megjelenítés középpontjában Krisztus áll, a fő, az életadó; Kenyér és Bor színében a hívők körében, akik egy népként járnak a világban az Atyához vezető utat. A mai szentírási olvasmányok ezt a szempontot fejtik ki. Pál az utolsó vacsora hagyományáról beszél a korinthusi híveknek, hogy rámutasson a gyülekezet összejövételének belső okára és kijavítsa azt: a szegényekre való odafigyelés nélkül nem lehet Istent dicsérni Jézus nevében. Ha az Eukarisztia ünneplésében csupán belső épülés és lelkiismeretünk megnyugtatását keresnénk, akkor hiába imádnák Istent: Krisztussal folytatunk párbeszédet az Eukarisztiában de éppúgy Vele találkozunk legkisebb testvérünkben is. Ezt a gondolatot folytatja az evangélium is, amelyben Jézus szétküldi tanítványait. Az emberi adományok (hal és kenyér) élővé válnak Krisztus áldása által. Szolgái (akik között a legkisebb a legnagyobb) e kenyér kiosztói. Jézus rábízta tanítványaira, hogy maguk gondoskodjanak az emberekről, saját szűkös körülményeiknek megfelelően, ön-erejükből. Aki Jézust követi, az nemcsak saját erejét, képességeit veti be. Aki Jézust követ, az teljes önmagát adja oda erre. Akkor Ő annyira termékennyé teheti szolgálatunkat – saját lehetőségeinken túl –, hogy több marad, mint amennyi volt. Ez Isten emberré vált szeretete a világban!